

Nyárvégi kert

Az udvar kis dobozát komló
s vadszőlő lombjával béleli.
Selyemsárgák a falak, bordó
szegélyű, lassú minden árnyék.
Nyárvégi kert. Ide képzelem,

volt alakot tákol a rózsa
bokra össze. Ez a piros száj.
Madárkaként a szív röppen el.
Leheletét virágok illata fogja közre,
ágvégről könnyed levéllel kezel.

A kőasztal mohfoltján átvetve,
a fény hosszú pálcája tíz percet hever.
Mígnem csak egy szirom földet ér,
a tág szemű est ragadja meg,
s a homály tokjába rejti el.

The end

Tengere mélyén vízgödröt
és a nő- és fiúrája,
jussék nekik történet is,
s románcuknak szép lakása

fölepüljék, mint a partnak
habtól csipkés kőszegélye,
fövenyjáró hullámlánynak
tarajos hullámlegénye.

A vízen szétfut, elterül
a naplemente olaja,
újra és újra felmerül
a szikla nedves homloka,

legyen térség, hova lépni
lehet s fogadni ott az éjt.
Az apály hozzátesz a
szigethez egy ölnyi szegélyt,

hol hallható s meglátható
friss holdfényben feredő
legényhullám és fakadó,
kislányka korú vízredő.

A suttogás, a vallomás,
a moccanás, a csobbanás,
szerelmük lázmagas egén
parázsló a csillagrakás.

Históriával kiegészül
a két rája. Omlik rájuk,
mint az áldás, újra épül,
s hol van, hol nincs jó lakásuk.

Így elél a fiú- és a
lányhullám történetünkkel
s leírja partjára a tenger
nap nap őket gyöngybetűkkel.

Utószó:

Elfogy a szó egyszer, vége.
Itt a lélek. S nehezéke.
Töpreng az Úr a víz felett.
Reggeledett. Esteledett.